



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **K. – K. SR, s.r.o.**, so sídlom N. c. 3, Z., zastúpeného *advokátskou kanceláriou U. & p., s.r.o., so sídlom N. S. 41, Z.*, proti žalovanému: **Hlavný banský úrad**, so sídlom Kammerhofská 25, Banská Štiavnica, *zastúpenému J. T. S., PhD., advokátom, so sídlom N. N. 5, K.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 922-1926/2009 zo dňa 7. októbra 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/128/209-81 zo dňa 3. decembra 2010, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/128/2009-81 zo dňa 3. decembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 157,09 € na účet jeho právneho zástupcu, číslo účtu: X., vedeného v Č., a.s., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) v záhlaví uvedené rozhodnutie žalovaného zamietajúce odvolanie žalobcu a so zmenami potvrdzujúce rozhodnutie Obvodného banského úradu v Banskej

Bystrici č. 193-2422/2009 zo dňa 22. júna 2009 (ďalej aj ako „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“), ktorým bolo zastavané konanie vo veci predĺženia platnosti rozhodnutia Obvodného banského úradu v Banskej Bystrici č. 2222/531.2/Ba-Go/2005 zo dňa 31. marca 2005 o povolení trhacích prác malého rozsahu a trhacích prác veľkého rozsahu pri banskej činnosti – otváрка, príprava a dobývanie výhradného ložiska v dobývacom priestore V., lom P., s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zrušil a vec vrátil žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 647,85 € tak, že žalovaného zaviazal ich nahradit' na účet právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc sa na ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 3, § 14, § 29 ods. 1, § 30 ods. 1 písm. d) a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) a poukazom na predmet súdneho prieskumu, ktorým bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku pre nepredloženie správnym orgánom požadovaného rozhodnutia skonštatoval, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca na výzvu správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 22. apríla 2009 nepredložil požadované právoplatné rozhodnutie o povolení banskej činnosti vo výhradnom ložisku V., lom P.. Uviedol, že z obsahu správneho spisu je nepochybné, že žalobca k svojmu podaniu – žiadosti o predĺženie lehoty na trhacie práce zo dňa 16. decembra 2006 pripojil právoplatné rozhodnutie o povolení banskej činnosti v dobývacom priestore V., lom P. a teda jeho podanie bolo v tomto smere bez akýchkoľvek pochybností, v čase začatia správneho konania bez väd, pričom skutočnosť, že predmetné rozhodnutie bolo rozhodnutím zo dňa 9. decembra 2007, právoplatným dňom 28. marca 2008 zrušené, nezakladá zákonný dôvod na to, aby správny orgán účastníka konania vyzval na odstránenie väd podania argumentujúc tým, že zrušenie rozhodnutia tvoriaceho prílohu žiadosti po jej podaní, nemá spätné účinky vo vzťahu k podaniu a teda nespôsobuje spätné vadnosť podania. Uviedol ďalej, že pokiaľ správny orgán vyzval žalobcu na predloženie neexistujúceho dokladu, nepostupoval v súlade s pravidlami správneho konania zakotvenými v § 3 ods. 3 správneho poriadku a účastníka správneho konania vedome zaťažoval ukladaním objektívne nesplniteľnej povinnosti, zároveň upriamiac jeho pozornosť na to, že v danom konaní bolo jeho úlohou právne vyhodnotiť skutočnosť, že žalobca v priebehu správneho konania stratil oprávnenie na banskú činnosť v dobývacom priestore,

v ktorom žiadal o predĺženie lehoty na trhacie práce, a to v intenciách právneho názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/70/2008 zo dňa 11. februára 2009 a vo veci meritórne rozhodnúť, nakoľko mal za to, že v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené podmienky na postup správneho orgánu podľa § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku. Vyhodnotiac názor žalovaného, že dôvodom na prerušenie konania nie je, ak predbežná otázka bola v inom správnom konaní právoplatne vyriešená, ale rozhodnutie, ktorým bola vyriešená, je predmetom súdneho prieskumu za mylný konštatoval, že takýto názor ignoruje právnu úpravu, v súlade s ktorou správne rozhodnutie, ktoré je v rozpore so zákonom, môže byť v súdnom konaní zrušené, doplniac zároveň, že pokiaľ je právoplatné rozhodnutie správneho orgánu predmetom súdneho prieskumu, nie je možné až do jeho skončenia konštatovať, že predbežná otázka bola vyriešená s konečnou platnosťou. Zaoberajúc sa tiež posúdením eventuality vyhovievania žiadosti žalobcu, poukázal na dôvody vyvolávajúce potrebu tejto nevyhovieť, keďže žalovaný nemá určený dobývací priestor, a teda nemá oprávnenie dobývať výhradné ložisko V. – lom P. v dôsledku ukončeného výberového konania, v ktorom bol tento priestor určený inej osobe. V tejto súvislosti poukázal na nesprávnosť argumentácie žalobcu, ignorujúcej časť právneho názoru vysloveného v zrušovacom rozhodnutí najvyššieho súdu, pojednávajúceho o tom, že právo na dobývanie výhradného ložiska mu automaticky nezaniklo márnym uplynutím lehoty dňa 31. decembra 2004, ale až určením predmetného dobývacieho priestoru inej osobe na základe výberového konania začatého pred 1. júnom 2007, o výsledku ktorého bol žalobca písomne oboznámený. S poukazom na túto skutočnosť sa preto zaoberal aj posúdením otázky, či v danom konaní neboli splnené podmienky pre zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. a) správneho poriadku s negatívnym výsledkom, nakoľko mal za to, že citované ustanovenie správneho poriadku možno aplikovať len v prípadoch, kedy žiadateľ práva, o ktorom sa má konať, ním nedisponuje už pri začatí konania, a teda tento nebol účastníkom konania od samého začiatku doplniac zároveň, že pokiaľ toto právo stratí v priebehu správneho konania a nejde o prípady podľa § 30 ods. 1 písm. c) správneho poriadku, správny orgán musí o jeho podaní vecne rozhodnúť argumentujúc tým, že správny poriadok neobsahuje pravidlo oprávňujúce správny orgán skúmať podmienky, za ktorých môže konať v priebehu celého konania. Preto, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. 922-1926/2009 zo dňa 7. októbra 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania súd rozhodol na návrh žalobcu, majúceho v konaní plný úspech, a preto mu podľa § 250k ods. 1 OSP priznal právo na náhradu vynaložených trov konania

v sume 647,85 €, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 66 € a z trov právneho zastúpenia za štyri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby na súd, účasť na súdnom pojednávaní a účasť na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený iba rozsudok), pričom za dva úkony právnej služby v roku 2009 (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie žaloby) predstavuje odmena stanovená v súlade s § 11 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) 2x 115,90 € a za dva úkony právnej služby v roku 2010 predstavuje odmena za zastupovanie na pojednávaní dňa 21. mája 2010 sumu 120,23 € a za zastupovanie na pojednávaní dňa 3. decembra 2010, na ktorom došlo iba k vyhláseniu rozsudku (§ 14 ods. 5 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) sumu 30,05 €. Ďalej trovy právneho zastúpenia pozostávali z paušálnej náhrady výdavkov za úkony právnej služby v roku 2009 2x 6,98 € a v roku 2010 2x 7,21 € s tým, že odmena za zastupovanie vo výške 410,40 € bola zvýšená o 19% DPH, t.j. o čiastku 77,97 €, teda celkom predstavovala sumu 488,37 €. Trovy právneho zastúpenia pozostávali ďalej z náhrady za stratu času stráveného cestou na súdne pojednávanie a späť vo výške 1/60-tiny výpočtového základu za jednu aj začatú polhodinu, celkom za štyri začaté polhodiny 4x 12,02 €, spolu s 19% DPH 57,22 € a z náhrady cestovných výdavkov za cestu na súdne pojednávanie a späť v sume 36,26 €. Zároveň v súlade s § 149 ods. 1 OSP zaviazal žalovaného, aby žalobcovi priznanú náhradu trov konania zaplatil na účet jeho právneho zástupcu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalobcu zaviazne k náhrade trov konania žalovaného. Nesúhlasiac s názorom prvostupňového súdu, že: „...*pokiaľ je právoplatné rozhodnutie správneho orgánu predmetom súdneho prieskumu, nie je možné až do jeho skončenia konštatovať, že predbežná otázka bola vyriešená s konečnou platnosťou...*“ uviedol, že uvedený právny názor nemá oporu v ustanoveniach zákona, nakoľko právoplatné rozhodnutie správneho orgánu je záväzné doplniac, odvolávajúc sa na ustanovenie § 250c ods. 1 OSP, že dokonca aj súdom preskúmané právoplatné rozhodnutie je záväzné a vykonateľné za predpokladu, že predseda senátu nevyhoví žiadosti o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia. Konštatoval ďalej, že vyššie uvedený právny názor by prakticky mohol znamenať, že kým neuplynú lehoty na využitie všetkých mimoriadnych opravných prostriedkov (u niektorých mimoriadnych opravných prostriedkov až 3 roky od právoplatnosti rozhodnutia) nie je možné považovať právoplatné rozhodnutie za záväzné.

Mal za to, že nie je dôvodom na prerušenie konania, ak predbežná otázka, právoplatne vyriešená v inom správnom konaní, je predmetom súdneho prieskumu dôvodiac tým, že v prípade jeho zmeny alebo zrušenia v rámci súdneho prieskumu by bol daný zákonný dôvod na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. b) správneho poriadku upriamiac pozornosť na to, že iný výklad by spôsobil právnu neistotu prameniacu z pochybností o záväznosti právoplatných rozhodnutí, pretože samotné podanie žaloby nemení nič na záväznosti právoplatného rozhodnutia správneho orgánu (s výnimkou podľa § 250c ods. 1 OSP). Konštatoval, že rozhodnutie je, a to až do času, kým nie je v súdnom konaní zrušené, **záväzné** a opakovane zdôraznil, že prerušenie správneho konania z dôvodu, že rozhodnutie riešiace predbežnú otázku je preskúmané súdom, by bolo odôvodnené iba vtedy, ak by súd odložil vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Nesúhlasiac s názorom prvostupňového súdu, že: „...§ 30 ods. 1 písm. a) správneho poriadku možno aplikovať len v prípadoch, kedy žiadateľ práva, o ktorých sa má konať, nemal už pri začatí konania a teda nebol účastníkom konania od samého začiatku. Pokiaľ tieto práva stratí v priebehu konania a nejde o prípady podľa § 30 ods. 1 písm. c), správny orgán musí o jeho podaní rozhodnúť vecne...“ **mal za to, odvolávajúc sa na ustanovenie § 3 ods. 4 správneho poriadku, že správny orgán je povinný skúmať podklady pre rozhodnutie počas celého správneho konania tak, aby v okamihu vydania rozhodnutia bol skutkový stav zistený spoľahlivo.** Z uvedeného dôvodu namietal tiež proti názoru, že pokiaľ v priebehu správneho konania účastník stratí práva, o ktorých sa má konať a nejde o prípady podľa § 30 ods. 1 písm. c), musí správny orgán o jeho podaní vecne rozhodnúť argumentujúc tým, že ak má správny orgán rozhodnúť vecne, musí byť táto možnosť v zákone uvedená, pričom v prípade žalobcu o jeho žiadosti môže správny orgán rozhodnúť dvojako, a to buď vyhovením (predĺžením povolenia), alebo **nevyhovením.** Vo vzťahu k zápornému rozhodnutiu z pohľadu žalobcu uviedol, že nevyhovenie žiadosti, pokiaľ má k nemu dôjsť vecným rozhodnutím, **musí** byť upravené (umožnené) v osobitnom administratívno-právnom predpise (v predmetnej veci sú to predpisy banského práva) alebo vo všeobecnom predpise o správnom konaní (v správnom poriadku), **pričom v prípade žalobcu, niet osobitného predpisu umožňujúceho „zamietnuť“ žiadosť žalobcu vo výroku rozhodnutia, či „nevyhovieť žiadosti“** a rovnako, ani všeobecný predpis o správnom konaní neumožňuje **„zamietat“** žiadosti; umožňuje len *expressis verbis* zamietnuť odvolanie (§ 59 ods. 2 správneho poriadku), avšak neumožňuje zamietnuť návrh na začatie konania. S poukazom na ustanovenie § 47 ods. 2 správneho poriadku sa dožadoval výkladu správneho poriadku, konkrétne žiadal, aby odvolací súd uviedol **ustanovenie správneho poriadku umožňujúce zamietnuť návrh na začatie správneho konania.** V tejto

súvislosti požiadal odvolací súd, za predpokladu potvrdenia právneho názoru prvostupňového súdu o povinnosti rozhodnúť v danej veci meritórne, o jednoznačnú konkretizáciu ustanovenia správneho poriadku, resp. ustanovenia právnej normy, podľa ktorej má správny orgán postupovať, opakovane zdôrazniac, že spôsob nevyhovenia návrhu na začatie správneho konania správny poriadok neupravuje inak, než zastavením konania a správny orgán nemá kompetenciu si vymýšľať, keďže rozsah škály rozhodnutí je daný správnym poriadkom.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že toto považuje v celom rozsahu za nedôvodné uvedúc zároveň, že žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne relevantné skutočnosti dokazujúce nesprávnosť napadnutého rozsudku. Považujúc rozhodnutie prvostupňového súdu za správne a spravodlivé, navrhol preto odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a zaviazať žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v sume 157,09 € (1 úkon právnej služby za podané vyjadrenie k odvolaniu 123,50 € + 20% DPH + 1x režijný paušál 7,41 € + 20% DPH).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal

zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je preskúmanie zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a napadnuté rozhodnutie Obvodného banského úradu Banská Bystrica č.: 193-1594/2009 zo dňa 22. júna 2009, ktorým **bolo zastavené konanie vo veci predĺženia platnosti rozhodnutia o povolení trhacích prác veľkého rozsahu a malého rozsahu pri banskej činnosti v dobývacom priestore V., lom P.** (ďalej len ako „konanie vo veci predĺženia platnosti rozhodnutia o povolení trhacích prác“) organizácii K. – K. SR, s.r.o., so sídlom N. c. x., x. Z. (žalobcovi), so zmenami potvrdil.

Predmetné rozhodnutia správnych orgánom boli vydané následne po zrušení rozhodnutia žalovaného č. 396-1386/2007 zo dňa 25. júna 2007, ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa č. 3069/531.2/Ba-Go/2006 zo dňa 12. marca 2007 rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/161/2007 – 57 zo dňa 10. októbra 2007 v spojení s opravným uznesením č. k. 23S/161/2007-88 zo dňa 26. februára 2008, potvrdeným v odvolacom konaní rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/70/2008 zo dňa 11. februára 2009, v ktorom najvyšší súd vyslovil právne záväzný názor, v intenciách ktorého boli správne orgány **povinné** v danej veci postupovať (§ 250j ods. 6 OSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že: „...žalobcovi nezaniklo právo na dobývanie výhradného ložiska automaticky zo zákona. Mohlo mu zaniknúť len postupom obvodného banského úradu podľa § 27 ods. 12 v znení pred 1. júnom 2007 (ukončením takéhoto postupu). V konaní o predĺženie platnosti rozhodnutia o povolení trhacích prác veľkého rozsahu a malého rozsahu pri banskej činnosti v dobývacom priestore V., lom P. nemohlo vzhľadom na uvedený právny a skutkový stav zaniknúť žalobcovi postavenie účastníka konania; konanie nemalo byť zastavené (zrejme bolo zastavené podľa § 30 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku, čo sa v rozhodnutiach správnych orgánov neuvádza), ale bolo potrebné vo veci rozhodnúť prípadne prerušiť konanie do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia obvodného banského úradu o zrušení dobývacieho priestoru, resp. do skončenia výberového konania a až potom rozhodnúť vo veci...“.

Po zrušení vyššie uvedených rozhodnutí správnych orgánov v rámci ich súdneho prieskumu, bolo Obvodným bankým úradom Banská Bystrica dňa 22. júna 2009 pod č.: 193-1594/2009 vydané rozhodnutie, ktorým bolo konanie vo veci predĺženia platnosti rozhodnutia o povolení trhacích prác podľa § 28 ods. 3 zákona č. 51/1988 Zb. o banskej činnosti, výbušninách a o štátnej banskej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o banskej činnosti“) zastavené, a to z dôvodu, že žalobca v stanovenej lehote nepredložil rozhodnutie o povolení banskej činnosti – otvárkou, prípravy a dobývania v dobývacom priestore V., lom P..

Proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktoré bolo v súlade s ustanovením § 59 ods. 2 správneho poriadku žalovaným správnym orgánom zamietnuté a zároveň bolo so zmenami potvrdené odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Žalovaný správny orgán svojím rozhodnutím **zmenil** jednak výrokovú časť napadnutého rozhodnutia, keď ustanovenie **§ 28 ods. 3 zákona o banskej činnosti**, ktoré ako dôvod zastavenia konania aplikoval správny orgán prvého stupňa, nahradil ustanovením **§ 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku** a v závislosti od tejto zmeny, zmenil aj odôvodnenie tohto rozhodnutia, keď ustanovenie **§ 28 ods. 3 zákona o banskej činnosti nahradil** ustanovením **§ 19 ods. 3 správneho poriadku a ustanovením § 30 ods. 1 písm. d) správneho poriadku** argumentujúc tým, že správnym orgánom prvého stupňa aplikované ustanovenie § 28 ods. 3 zákona o banskej činnosti sa vzťahuje len na žiadosť o povolenie trhacích prác a nie je možné ho použiť na konanie o predĺženie platnosti rozhodnutia o povolení trhacích prác, upravené v § 27 ods. 1 citovaného zákona. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný správny orgán ďalej uviedol, že v konaní a rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa neobjavil nedostatky vyvolávajúce potrebu napadnuté rozhodnutie zrušiť a taktiež nevyhodnotil preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 1641-3093/2007 zo dňa 7. decembra 2007, ktorým zrušil v konaní mimo odvolacieho konania rozhodnutie č. 2174/511/Pk-Go/2005 zo dňa 7. decembra 2005, ktorým Obvodný banký úrad Banská Bystrica povolil žalobcovi bankú činnosť v dobývacom priestore Vígľaš, za relevantný dôvod na prerušenie konania, keďže v danej veci bolo právoplatne rozhodnuté. Pomenujúc neexistenciu žalobcovho **oprávnenia na dobývanie výhradného ložiska** v dobývacom priestore V. v súlade s § 24 zákona o banskej činnosti za kľúčovú, zdôraznil tú skutočnosť, že **toto oprávnenie** bolo podľa § 27 ods. 12 v znení platnom do 31. mája 2007 vo výberovom konaní začatom 7. marca 2007 **určené inej organizácii, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalobca nemá určený dobývací priestor, a v tejto súvislosti ďalej zdôraznil, že práve**

z tohto dôvodu by žalobca nemohol vykonávať dobývanie výhradného ložiska V., a to ani za predpokladu, keby disponoval právoplatným rozhodnutím o povolení banskej činnosti v tomto priestore, nakoľko toto rozhodnutie by bolo nevykonateľné.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nedá na začiatok neuviesť, že konajúce správne orgány sa v následnom správnom konaní **neriadili právnym názorom** vysloveným v jeho rozhodnutí, ktorým boli podľa § 250j ods. 6 OSP viazaní a opätovne **vydali arbitrárne rozhodnutia**, nemajúce oporu tak v zákone o banskej činnosti, ako aj v správnom poriadku.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. **Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.**

Podľa § 3 ods. 3 správneho poriadku správne orgány sú **povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci.** Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. **Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.**

Podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku **účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté;** účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Podľa § 18 ods. 2 správneho poriadku **konanie je začaté dňom, keď podanie účastníka konania došlo správne mu orgánu príslušnému vo veci rozhodnúť.** Pokiaľ sa konanie začína na podnet správneho orgánu, je konanie začaté dňom, keď tento orgán urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

Podľa § 19 ods. 3 správneho poriadku pokiaľ podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil; súčasne ho poučí, že inak konanie zastaví.

Podľa § 30 ods. 1 písm. a), d) správny orgán konanie zastaví, ak

a) zistí, že ten, kto podal návrh na začatie konania, nie je účastníkom konania a nejde o konanie, ktoré môže začať správny orgán,

d) účastník konania na výzvu správneho orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania a bol o možnosti zastavenia konania poučený.

Podľa § 27 ods. 1 zákona o banskej činnosti v znení platnom do 31. mája 2007 trhacie práce alebo ohňostrojné práce, pri ktorých sa použijú pyrotechnické výrobky triedy IV, povoľuje obvodný banský úrad. **Ak rozhodnutie bolo vydané na dobu určitú, obvodný**

banský úrad môže toto povolenie predĺžiť, ak z vážnych dôvodov neboli vykonané trhacie práce alebo ohňostrojné práce v lehote stanovenej v pôvodnom rozhodnutí.

Podľa § 27 ods. 12 zákona o banskej činnosti v znení platnom do 31. mája 2007 obvodný banský úrad zruší dobývací priestor na návrh organizácie, ak sa dobývanie výhradného ložiska ukončilo alebo trvale zastavilo a bola ukončená likvidácia hlavných banských diel a lomov. Obvodný banský úrad **zruší dobývací priestor alebo ho určí inej organizácii na základe výberového konania (§ 24 ods. 4 až 10), ak organizácia, ktorej bol určený, do troch rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu nezačala výhradné ložisko dobývať alebo dobývanie prerušila na dlhší čas ako tri roky.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky, posúdiac relevantnosť odvolacích námietok, ktorými žalovaný brojil proti rozsudku prvostupňového súdu, v spojení s posúdením zákonnosti napadnutého rozhodnutia ako aj postupu žalovaného správneho orgánu, považoval za potrebné **označiť ich ako celok znakom irelevantnosti.**

Žalovaný vo svojom odvolaní predostrel odvolaciemu súdu na posúdenie dve odvolacie námietky, a to **námietku** brojacu proti názoru prvostupňového súdu o povahe právoplatného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je predmetom súdneho prieskumu v nadväznosti na prerušenie správneho konania podľa § 29 ods. 1 správneho poriadku (keď sa jedná o predbežnú otázku) a **námietku**, ktorou sa dožadoval určenia konkrétneho ustanovenia právneho predpisu zakladajúceho jeho oprávnenie vydať meritórne negatívne rozhodnutie.

Odvolací súd, zhodnotiac dôvodnosť v poradí prvej námietky, musí konštatovať, že jej posúdenie vzhľadom na závažnosť procesného pochybenia tak správneho orgánu prvého stupňa, ktorý konanie o predĺženie platnosti rozhodnutia o povolení trhacích prác **zastavil podľa § 28 ods. 3 zákona o banskej činnosti**, ako aj žalovaného správneho orgánu, ktorý vzhliadol za potrebné zmeniť právny dôvod zastavenia predmetného konania, keď **ako právny dôvod zastavenia konania uviedol § 30 ods. 1 písm. d) správneho konania**, nie je rozhodujúce. Aj napriek uvedenému, však odvolací súd považuje za potrebné prikloniť sa k názoru žalovaného v tom smere, že v danom prípade **neboli splnené zákonné podmienky** ustanovené v § 29 správneho poriadku na prerušenie správneho konania, keď skutočne o predbežnej otázke, majúcej vplyv na rozhodnutie v danom správnom konaní bolo už právoplatne rozhodnuté a týmto rozhodnutím boli tak správny orgán prvého stupňa, ako aj

žalovaný **viazaní**. Skutočnosť, že v súčasnosti je rozhodnutie týkajúce sa predbežnej otázky preskúmané súdom, na základe žaloby podanej podľa druhej hlavy piatej časti OSP, nič nemení na fakte, že právoplatným rozhodnutím správneho orgánu je viazaný tak správny orgán, ktorého rozhodnutie závisí od rozhodnutia o predbežnej otázke, ako aj samotný súd v rámci preskúmania zákonnosti v záhlaví napadnutého rozhodnutia žalovaného. V danom prípade by neprichádzalo do úvahy ani prerušenie súdneho konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, a to ani za predpokladu, že by rozhodnutie o predbežnej otázke bolo súdom zrušené a vrátené príslušnému správne orgánu na ďalšie konanie, **keďže v danej veci je nevyhnuté dokončiť správne konanie vydaním meritórneho rozhodnutia vo veci samej, a to s poukazom na to, že v okamihu začatia správneho konania boli podmienky na vydanie tohto rozhodnutia žalobcom splnené a správny poriadok v taxatívne vymedzených dôvodoch zastavenia konania (§ 30 správneho poriadku) dôvod zániku práva, ktorého sa správne konanie týka, neuvádza.**

K námietke, ktorou sa žalovaný správny orgán domáhal konkretizácie ustanovenia, v súlade s ktorým má zamietnuť žiadosť žalobcu, resp. jej nevyhovieť, keď poukázal na to, že toto oprávnenie mu nevyplýva ani zo zákona o banskej činnosti, ani zo správneho poriadku, odvolací súd upriamuje jeho pozornosť na ustanovenie § 27 ods. 1 vety druhej zákona o banskej činnosti v znení platnom do 31. mája 2007, v súlade s ktorým, ak bolo rozhodnutie o povolení trhacích prác vydané na dobu určitú, môže obvodný bankský úrad **toto povolenie predĺžiť**, ak z vážnych dôvodov neboli vykonané trhacie práce alebo ohňostrojné práce v lehote stanovenej v pôvodnom rozhodnutí. Z logického výkladu citovaného ustanovenia, obsahujúceho termín „**môže**“ (to znamená, že aj „**nemusí**“) vyplývajú dve alternatívy rozhodnutia príslušného správneho orgánu, a to **rozhodnutie pozitívne**, ktorým správny orgán predĺži platnosť rozhodnutia o povolení trhacích prác, ale aj **rozhodnutie negatívne**, ktorým správny orgán žiadosti účastníka správneho konania **nevyhovie a nepredĺži platnosť rozhodnutia o povolení trhacích prác**, keďže nevzhliadol dôvody nevykonania trhacích alebo ohňostrojových prác v lehote stanovenej v pôvodnom rozhodnutí, za vážne.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nedá záverom neuviesť, že tak správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný (svojím prístupom k názoru správneho orgánu prvého stupňa, zhmotneného v napadnutom rozhodnutí) zjavne porušili základné zásady správneho konania, a to **zásadu zákonnosti (legality), zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (neriadením sa právnym názorom konajúcich súdov) a zásadu materiálnej pravdy**, keď žalobcu

vyzvali na predloženie v tom čase už neexistujúceho rozhodnutia pod následkom zastavenia konania, a dané **konanie aj z uvedeného dôvodu zastavili.**

Vychádzajúc z uvedeného, mal odvolací súd, súladne s názorom prvostupňového súdu za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny, podľa § 219 OSP a § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z uplatnených trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolaniu) vo výške 123,50 € + 20% DPH a za režijný paušál vo výške 7,41 € + 20% DPH, t. j. celkom 157,09 € s tým, že zaviazal žalovaného, aby tieto zaplatil na účet jeho právneho zástupcu vedený v Č., a.s., číslo účtu X. v lehote troch dní podľa § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 29. februára 2012

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth